

зытъ имъ стада ще пасжтъ по муравата и между цвѣ-
тыта безъ да са боіжтъ отъ вълцытъ.

„Не ще ли бждете доста благополученъ, о Идоме-
нее, когато станете изворъ на толкози добрини, и ко-
гато подъ сѣнката на вашето име възможжтъ да живѣ-
жтъ толкози народы въ едно толкози сладостно спо-
койствіе? Тъзи слава да ли не е пошривлекателна отъ
онѣзи да опустошавате страны, да проливате ввредъ
какѣто въ собственната си земя, доро и посрѣдъ побѣ-
ды, тѣй и у побѣденытъ чужденцы чловѣчеката кръвъ,
да докарвате смутове, ужасы, скърби, лютъ гладъ и
отчаяніе?

„Блаженъ е царьтъ, който е обыченъ на боговетъ
и великодушенъ и който предприема съ този начинъ да
стане радостъ и утѣшеніе на народытъ си, и да пока-
же на сичкытъ вѣкове въ царуванъето си едно толкози
пріятно зрѣлище! Сичката земя, намѣсто да са брани
отъ властѣта му чрезъ сраженія, паднѣла бы на крака-
та му да го моли за да царува надъ нея.“

Идоменей му отговори: „Но когато народытъ тѣй
живѣжтъ въ миръ и изобиліе, пріятноститѣ ги разва-
лятъ, и тѣ ще обрнжтъ противъ мене силытъ които
имъ сѣмъ далъ.“

„Не са бойте, рече Менторъ, отъ подобно неудоб-
ство: туй е предлогъ който сѣкогы повтарятъ онѣзи
които искатъ да поласкажтъ на корыстолубивытъ и
расточителны владѣтели когато послѣднытъ искатъ да
обременяватъ народытъ си съ данъцы. Цѣрътъ е ле-
сенъ; законытъ които установихмы за земледѣліето ще
направжтъ живота имъ трудолюбивъ, и въ трудолюбіе-
то си тѣ ще намѣржтъ изобиліето на нуждното си са-
мо, защото ный исключихмы сичкытъ художества кои-
то докарватъ излишекъ. Туй изобиліе даже ще са на-
малява чрезъ улесненіето на браковетъ и чрезъ голѣ-
мото умноженіе на челядитѣ. Сѣка многочисленна че-
лядь, като ще има сравнително помалко земя, ще е
принудена да обработя земята си съ неуморима рев-
ность. Само сладострастіето и мързельтъ правжтъ на-
родытъ дързекы и непокорны. Тѣ ще иматъ хлѣбъ съ-
вършено изобилно; но само хлѣбъ и плодове отъ соб-
ственнытъ си земи, добываны съ пота на лицето имъ.